

SIALL

el *Gurri*. Per un fet geogràfic tan cabdal s'explica millor la formació del derivat PAGUS SEVETANUS, que hem trobat en tres docs. de la primeria del S. x.

I sembla que en l'anticipada parentela europea, es troba confirmació d'aquest caràcter de nom fluvial. Per Holder sabem que ve d'una base SEVA el nom del riu *See*, que si no m'enganyo és en el Tirol austríac, on avui existeix el *See*, a la vall de Poznaun, afl. esq. del riu *Inn*.

No dubtem que amb aquest que es pot unir el nom de la tribu dels SAEVATES, que figuren en una inscr. romana, escrita en el S. I J. Cr., trobada a la *Val Pustèria* o *Pustertal*, afl. de l'Alt Àdige (Holder II, 1285); encara que aquesta vall, també tirolesa, es troba bastant més a l'Est que Poznaun-tal, la trobada d'una inscr. en un lloc no implica que designi gent d'aquell mateix, car pot ser d'una vall veïna. En altres fonts romanes consten els *Sevaces*, que Ptolemeu anomena *Σεοῦακες*, situant-los en el vessant Sud dels Alps del Noricum, ço que ha de ser ben a la vora de la *Val Pustèria*, i és el lloc que l'Itinerari Antoní anomena *Sebatum*. En fi, encara que no en tingui dades antigues hi ha el riu *Seeve*, que és un afl. esq. de l'Elba, al qual desemboca uns 20 k. aigües amunt d'Ham-burg.

Són llocs tots allunyats, reconeguem que alguns són ben llunyans de la nostra Osona, però situats en territoris on hi ha hagut substrat cèltic o sorotàptic; i *Seva* es troba en la rodalia vigatana on hem pogut demostrar tota una constel·lació de celtismes toponímics: *Münter, Tona, Voltregà, Torelló, Roda, El Brull, Alboquers*... Si també el nostre pre-romà SEVA ve de l'arrel indoeuropea SEU/SOU/SAU 'ser humit, suquejar', que veiem en el nom de *Sau*, i que Krahe suposa a la base d'aquell grup fluvial europeu (al qual Pokorný suggeria arribar també SUCRO > *Xúquer*) no gosem assegurar-ho; però menys negar que sigui versemblant.

Almenys podem donar com establert el caràcter pre-romà i europeu del nom de *Seva*.

Sevinars, V. S. (misc. moss.) *Sevineta*, V. *Savina*
Sezerols, V. *Sererols* *Sia*, *Sies*, V. *Saiol*

SIALL

1) Poblet d'una vintena d'habitants a la conca de Tremp, agre. a Isona, 7 k. al NE.

2) Extens veral de bosc a la Vall de Ribes, que ocupa bona part de la vall de Serrat, agre. de Quer-lals (1935, exc. 249).

Com que tots dos semblen ser llocs de pastures i prats, deuen venir de *sisall* (DECat VII, 950b16 ss.), nom d'un arbust que prospera en els llocs humits i pantanosos, i té una variant *siall* (trobada a Tamarit i a Albelda, 950b36 ss.), germà del cast. dial. i arag. *sisallo*, *xixallo*.

Siarb, V. *Serbi* *Siat*, V. *Saiol* *Sibiude*, *Sibiula*, V. *Sebiude*

-SICLI (BENI ~)

Figura escrit *Benisecli* i *Benicecli* a l'índex del R. Patrimoni (copiat el S. XVI), fº 62; BSCC 1935, p. 204.

SSiv. (196) el dona com «despoblado del que no queda huella». Lapeyre (p. 44) id. amb 44 moriscos en el cens de 1563 en te. de Guadalest.

Suposo que (per la pron. morisca de *r* com *l*), pot estar per *Beni-Sikri*, que és de l'arrel *skr* 'sucrer', 'vi dolç', 'embriac', que ha donat molts noms de persona: *Sákra* f. i *Sekran* a Algèria (GGAlg., 339, 344), *Sykra* i *Sekran* a Aràbia (Hess, 29). Un adjectiu nisba *sákri* seria pròpiament 'ensucrat', 'dolç', ben propi per ser usat com sobrenom (cf. el cognom mall. *Dolç*). Cf. *Sukri* «ivrogne» en Boqtór i en un viatger del Marroc (Dozy, *Suppl.* I, 660).

Sida (*Biniss*~), V. *La Saida* *Sidama* (*Ci*-), V. *Sidamon*

SIDAMON

25 Poble del Segrià, uns 15 k. a l'Est de Lleida.

PRON.: a Mollerussa vaciHaven entre *sidamón* i *sidamún*, Casac. 1920; a Alcoletge i a Albesa m'asseguraren que els vells tots diuen *sidamón*, no pas *amún*, 1931 (Ll. 29, 207). *Sidamunt*, nom oficial en els anys 1900 ss., fou canviat en *Sidamon* el 1933 per consell de la ponència de l'I.E.C.

MENCIONS ANT. 1079: Els comtes de Bna. en donar a poblar el castell d'Anglesola i terres veïnes, en marquen límits «per planam q. est super *Multerucium*, usque ad aquam vivam que est ultra *Cidamundum*, qui remanet intra dictum term. et --- ab Occ. --- per Almunia Grossam --- Circi --- ipsius *Mauri* usque --- *Tarregam* ---» (Ll. Fe. Ma. I, 174.5f.); 1161: la carta de població de *Avinselo* (Vensilló: despoblat al SE. de Lleida), li dona com afr. el «term. *Cidamon*» (Font Rius, C. d. p., § 116, p. 813); 1167: el papa Alexandre dota el mon. *Ste. Marie de Metliano* [Meià] amb delmes i primícies del «castellum *Cidamon*, almunia *Alfandega* et collum de *Senan*» (MarcaH., c. 1347, 22); 1168-76, la delimitació del terme sarraf de Lleida la feien passar entre Bellví i *Cidamon* (Ple-yan, 57; GGC; Font i Rius, p. 810; ed. G.^a Biosca, n.º 21).

I freqüent des de mitjans del S. XII, García Biosca (l. c.) troba també *Cidamon* en un doc. de 1139; 1182: «dimitto hospitali de *Anglerola* --- castellum de *Cidamon* et de *Palatio*» (junt amb els de *Miralcamp*, *Golmers*, *Alfandarella* etc. (MiretS., *Templ.*, 58); S. XII: *Cidimon*, en el doc. II (lístes de parr. Vic, Pladevall, n.º 181); 1279: *Darcidamont*; 1280: *Darsidamont* ¹ (*Rationes Decim.*, 227, 238); 1331, '33 i '39: «ecclesia de *Sidemunt*» (Mi. *Griera* I, 375, 383, 388); 1339: *Cidamon*, que, poc abans, havia passat a la vegueria de Lda., torna a la de Tàrrrega (BABL IX, 119); 1359: *Cidamunt* (CoDoACA XII, 46); 1405: «los lochs